

"foutje"

'We hebben je wel hard aangepakt, maar wie weet waar het goed voor is...!', sprak de leidinggevende van mijn afdeling toen ik vijftien jaar geleden met Parkinson na een psychiatrische opname wegens suïcidale gedachten voorgoed afscheid nam van de afdeling Klinische Neurofysiologie (elektronisch hersen,- spier- en zenuwonderzoek) waar ik met zoveel plezier had gewerkt tot mijn lichaam onbetrouwbare dingen begon te doen en ook mijn geest mij in de steek liet dóórdat ik niet meer op mijn lichaam kon bouwen.

Nou, dat kon je wel zeggen ja, hard aangepakt. Aan derdegraadsverhoren was ik onderworpen. Elke beweging, uitlating of daad werd door mijn unithoofd verdraaid, uitvergroet en doorgebriefd en alles werd op `zenuwen` gegooid. Daarnaast trachtte het unithoofd mij persoonlijk te bewerken om zelf ontslag te nemen. Ik kon makkelijk een nieuwe baan krijgen met mijn diploma's. Ja, ja, in mijn toenmalige toestand zeker. Ze ging makkelijk voorbij aan het feit dat, als ik zelf ontslag nam, ik ook geen uitkering zou krijgen.

Ook de neuroloog van mijn afdeling zei dat ik absoluut geen Parkinson had.

Ach, ik heb geen wrok meer. Het unithoofd had zich zó vergaloppeerd dat ze uiteindelijk zelf ontslag heeft moeten nemen. Een excuus kon er niet af. Wel een briefje met dank voor de leuke jaren, vergezeld van een bloemetje. Waarom schrijf ik dit? Om te laten zien hoe de ene mens de andere kan gekmaken, bijna tot suïcide drijven, gewoon op het werk door foutieve interpretatie van symptomen.

© augustus 2010, Alida, BasicPublishing.nl